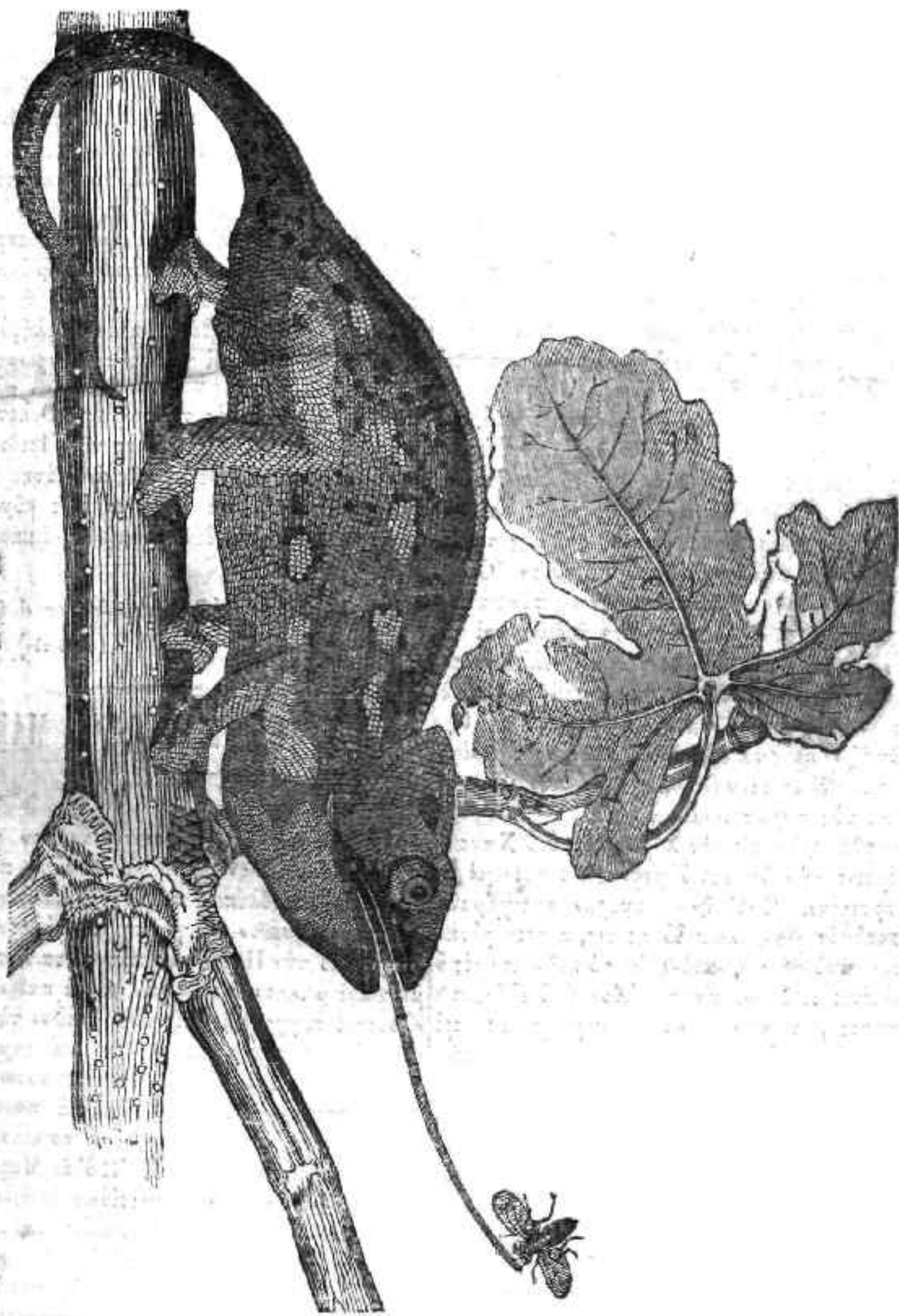


Μοναστηρίου. Αἱ διαμαρτυρήσεις τοῦ Ἀραβὸς καὶ αἱ ἐξηγήσεις μου δὲν ἔφθασαν εἰς τὸ ἀπαθὲς τύμπανον τοῦ μοναχοῦ, καὶ ἀντὶ νὰ διευκολύνωσι, συνέχισεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε πρὸς μεγίστην μου θλίψιν ἠναγκάσθην νὰ παραιτηθῶ τοῦ Χαμαιλέοντος.

Μετὰ δύο ἡμέρας περιερχόμενος εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Πτολαμαίδος, ὅπου περιέμενον τὴν ἡμέ-

ραν τοῦ ἀπόπλου μου, εἶδα αἶφνης ἐμπρὸς μου τὸν Ἀραβὰ τοῦ Καρχήλου. Ἐλθὼν δὲ πρὸς ἐμὲ ὄμξα μὲ ἀνεκάλυψε, μὲ προσεκίνησεν ἐδαριντίως, καὶ λαβὼν ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ βυπαρὸν βινόμακτρον, τὸ ἐξεδίπλωσεν. Εἰς τὸ βινόμακτρον ἐκρυμμένο ὁ Χημαιλέον, ἐρυθρὸς ὡς ῥόδον ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἀπαλότητα τῆς κλίνης του καὶ τὴν θερμότητα τοῦ κόλπου τοῦ Ἀραβῶ.



Χαμαιλέον

Νομίζας τότε ὅτι ὁ Ἀραβὺ εἶχεν ὅπως δὴποτε ἐξηγήσει εἰς τὸν Μοναχὸν πόσῃ ἐπιθυμίᾳ εἶχον ν' ἀποκτήσω τὸν Χαμαιλέοντα, καὶ ὅτι ὁ μοναχὸς μοι τὸν ἐπρόσφερεν, ἔλαβον ἀπὸ τὸ βαλάντιόν μου ἓν φλωρίον καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὸν Ἀραβὰ.

— Εἴκοσι παράδες μὲ χρεωστεῖς, μοι εἶπεν αὐτός. Ὅχι περισσότερα.

Τῷ ἔδωκα λοιπὸν τοὺς εἴκοσι παράδες ἐν ᾧ ἔμως

ἀνεχώρει, ἐτυλλογίσθην ὅτι ὤφειλον νὰ γράψω δύο λέξεις πρὸς τὸν μοναχὸν καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ἀνεκάλεσα ἐπομένως τὸν Ἀραβὰ καὶ τῷ εἶπα τοῦτο. Αὐτὸς δὲ μὲ ἤκουσε σοβαρῶς καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐγραψα λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν μου, τὴν ἐστράφησα καὶ τὴν ἔδωκα εἰς τὸν Ἀραβὰ, ὅστις τὴν ἔλαβε, τὴν ἀνῆψεν εἰς τὴν καπνοσύριγγά του, καὶ τὴν ἔκαυτε.

— Ὁ μοναχὸς τοῦ Καρχήλου, μοι εἶπεν εἶναι,